

LYŽÁK

V sobotu ráno, hned po té, co jsme se vyhrnuli z autobusu jsme byli vedoucím výcviku rozděleni do pokojů. Prvním zklamáním bylo, že učitelé z nepochopitelných důvodů rozdělili budovu na křídlo dívek a křídlo chlapců. Nesmyslné rozhodnutí. Navíc pokoje mezi oběma křídly si drze přivlastni pro sebe, aby nás mohli hlídat. No prostě katastrofa!

Byl jsem ubytován ve stejném pokoji společně s Viktorem Svorníkem a Lůďou Šimkem. Dnes bylo venku málo sněhu, i když předpověď hovořila jinak, a nám se rozhodně nechtělo věnovat se náhradnímu programu. Tak jsme tedy zůstali v pokoji. Nejprve jsme udělali inventuru kojenecké výživy, jak jsme výstižně říkali různým alkoholickým nápojům a tabákovým výrobkům. Já jsem přinesl litr meruňky a dvoulitr bílého vína ze sklípku. Lůďa měl sebou šest Šeráků a po půllitru zelené a slivovice, kterou si páčil mimochodem sám o letních prázdninách na zahrádce. Viktor, jelikož jeho matka pracuje v trafice, donesl dva kartony Peter.

Promiňte, že jsem se ještě nepředstavil. Jmenuji se Petr Soukal, ale říkají mi Double. Vlastně každý ve škole si vysloužil nějakou tu přezdívku. Lůďovi říkají Fabrika, protože pálí jednu cigaretu za druhou a Viktorovi Vitório. Proč to italské jméno? Nejspíš proto, že svým vzhledem připomíná italského gigola. Proč ale mě říkají Double, neboli Dvojitý? Dlouho jsem si s tím lámal hlavu, ale skutečnost mě dosti překvapila. Začaly mě tak říkat holky, protože se mezi nimi rozneslo, že to nejraděj dělám se dvěma najednou. Pravdou však je, že většina z nich si ony vzrušující zážitky se mnou, které si mezi sebou vypráví, jenom vymyslely, aby se udělaly zajímavějšími před zkušenějšími kamarádkami. A tak mě vlastně předchází spousta báhorek. Ne, že by se mi to nelíbilo, naopak. Přispívá to k mé reputaci, ale vadí mi, že to někdy vyústí až v pomluvy ze strany některých závistivých individuí a to už tak zábavné není. Jak jste jistě pochopili, mým koníčkem jsou ženy, víno, ... zpěv, no, ehm... Ten asi ne. Nemám hlas. Plnohodnotnou náhražkou zpěvu jsou v mém případě hazardní hry. Rád riskuji, je to velmi vzrušující. Vždyť také risk je zisk. Proto bych si neodpustil, kdybych si ani tady, na lyžařském výcviku, nezahrál se svými přáteli partičku pokeru.

Vytáhl jsem kazeťák a pustil líbezný tón pro mě uklidňující hudby Krvavé Orgie skupiny Demolition Hammer. Začal jsem míchat karty a zvolal: “Pánové, co si takhle dát na rozevčku pokra? No tak! Vysypte prasátka a zaujměte místa!”

Viktor s Lůďou se šibalsky usmáli a vytáhli každý nabytou prkenici. Peněženky jsou pro mě jako pro upíra krev. Mé oči se zbarví do modra, barvy tisícovek, srdce zrychluje puls, krev proudí zrychleně po celém těle a mě se zmocňuje napětí. Nejprve jsem předvedl pár nových triků s kartami, které jsem si trénoval celou cestu autobusem a potom zamíchal.

“Pánové, čím začneme?”

“Pro začátek hrajem vo kilo, vole,” navrhl Lůďa.

“Souhlasím,” řekl Vitório a hodil na stůl zelený papírek.

Takhle to tedy začalo. Bohužel, během jediné hodiny jsem je o všechno obral. Tedy skoro o všechno. A Vitório, ten mi ještě dlužil půllitr vodky.

Ten den se nikdo z nich už se mnou nechtěl bavit.

Schylovalo se k večeru a tak jsme šli všichni dolů do jídelny. Všichni měli jenom nějakou kaši a sekanou, ale já jsem se rozhodl se svými spolubydlícími udobřit a tak jsem je pozval do zdejší restaurace pro cizince a dali jsme si kung-pao s bambusovými výhonky. Tedy údajně to měly být bambusové výhonky, ale i tak to bylo vcelku dobré. Až na tu cenu. Ceník byl psaný v markách, ale já měl jen koruny. Naštěstí jsem celou dobu mluvil německy tak rychle, že mi číšník nerozuměl a stále se mi, blbec, omlouval. Proto jsem mu ještě vynadal, že ony bambusové výhonky nejsou z bambusu a že jsem takhle mizernou obsluhu už dlouho nezažil a tak nám na účet podniky přinesl aperitiv. I tak jsem tam nechal čtyři stovky, ale ta legrace stála za to.

Z restaurace jsme šli ven na vzduch. Konverzovali jsme spolu o literatuře a o umění. Vitório si totiž donesl několik odborných časopisů jako Leo, Pervert, Ejacula, Extáze a Fantastic. Pouliční svítlna však nebyla dostatečným zdrojem světla pro naši týmovou práci a tak jsme usoudili, že by bylo nejlepší vrátit se do našeho pokoje.

Na schodišti jsme potkali Radka Vaňka, kterému všichni říkali Mañas, neboť ho měl největšího z celé školy. A když říkám největšího, tak tím myslím největšího. Jeho mužství totiž dosahovalo úctyhodných 30 centimetrů. Často s tím míval problémy. O jeho *“handicapu”* se totiž rychle rozkřiklo a tak se ho spousta nadržovaných dívek snažila ulovit. A používaly k tomu těch nejméně konvenčních metod. Jeho penis se proto čas od času zvedl tak, že mu praskaly kalhoty a navíc měl nevýhodu, že v létě nemohl nosit krátké kalhoty ze stejných důvodů. Samozřejmě to nebyl žádný ušlápnutý chudáček. Byl to ten největší perverzní úchyl, jakého si jen umíte představit. Ale do školy s námi chodil také Petr Vaněk, Radkův nevlastní bratr, kterému však všichni říkali Petr Průša. Jestliže je Mañas ten největší úchyl, kterého si jen lze představit, tak Průša je úchyl, kterého si snad ani představit nejde. Ale o něm až později.

Tak tedy, potkali jsme Maňase na schodech, kterak kráčí do baru. Pozdravili jsme se obvyklým způsobem: “Čau Mañas! Co ty tady, vole?”

“Ale, to víš vole, jdu do baru, vole,” odvětil Mañas. Potom se okolo sebe začal podivně rozhlížet a když shledal, že jsme sami, řekl: “Hele Double, podťe se mnou, vole, něco vám chcu říct,” a tak jsem jej následovali.

Usadili jsme se pohodlně do sedaček u stolu v rohu, abychom nebyli rušeni. Objednali jsme si nealko, protože i tady několik učitelů čmouchalo.

“No tak, Mañas, nenapínej vole,” procedil mezi zuby nedočkavě Lůďa.

“Klídek vole! Všeho do času, ještě na někoho čekáme,” řekl Mañas.

Za nedlouho zamířil k našemu stolu Olin Berger.

Vitório mezitím zahlédl Zuzanu, která právě se dvěma dalšími kamarádkami vešla do baru. Samozřejmě šel za ní. A tak si s Olinem vyměnili místo.

“Je to v suchu,” řekl s úsměvem Maňasovi.

“Bomba,” zajásal Mañas.

“Tak vo co teda de,” zeptal se Lůďa.

Mañas se opět nenápadně okolo sebe rozhlédl a pak se k nám přiklonil a polohlasně zašep- tal: “Hele ptáci, chcete si pořádně zapíchat?”

“Co?” zeptal se užasle Lůďa.

“Máme domluvenýho spicha s holkama vod tkadlen.”

“Kecáš!”

“Oline, řekni jim podrobnosti.”

Olin se k nám přiklonil a řekl: “No, domluvil jsem to na půlnoc, dneska.”

“Paráda,” řekl jsem, “a dál?”

“Dojdem pro vás vo půl dvanácté s Maňasem. Problém je, že baby jsou tam jenom čtyři a bylo by dobrý, abysme byli do páru.”

“O to neměj péči, Vitório si pozve Zuzanu k nám do pokoje a budou ho mít celej pro sebe. My jí akorát musíme pomoct dostat se k nám. Jak to vůbec uděláme,” zeptal se Lůďa.

“Po střeše, samozřejmě,” odpověděl Olin.

“Máme vzít kojeneckou výživu,” zeptal jsem se.

“...že se ptáš,” pokyvoval hlavou Mañas.

“A co to je za holky,” zeptal jsem se ještě.

Mañas se chvíli rozhlížel a pak ukázal hlavou k barovému pultu, u kterého seděla skupinka dívek a řekl: “Dvě z nich jsou támhle.”

“Který?”

“Ta blondcka, co má vlasy až po zadek, to je Pavla Westfálová a ta s těma vlasama obarvenýma na černo v tý minisukničce, to je Martina Havlíčková.”

“Hmm, hmm, hezký masíčko,” zamružel jsem uznale, pak jsem ještě dodal: “No doufám, že nebude sníh, to by byly na střeše vidět naše stopy.”

“Nic, zatím se rozejdeme,” navrhl Olin a tak jsme šli každý po svém.

Šli jsme se tedy domluvit s Vitóriem a on pochopitelně souhlasil. Ne, že by to byl nějaký svatoušek, ale teď chodil opravdu jen se Zuzkou a byl jí věrný. Už půl roku. Brrrr. Při tom pomýšlení mi přechází mráz po zádech. Suzan, jak jsme jí říkali, byla fakt supr kočka, ale vydržet to jenom s jednou holkou tak dlouho, to chce opravdu hodně trpělivosti a odříkání.

Připravovali jsme se na naši noční vycházku.

Bylo asi půl jedenácté a do našeho pokoje vešel, samozřejmě bez zaklepání, tělocvikář Křen: “Večerka, padejte na postele,” houknul svým mocným hlasem, zhasnul a práskl za sebou dveřmi.

“Čuráku,” vyprskl jsem vztekle, protože jsem se kvůli němu polil čajem.

Bohužel, slyšel to. Dveře se znovu otevřely a on vešel. Znovu rozsvítil a zařval: “Soukal, dej mi padesát!!!”

Sakra!!! Každý, kdo ho zná ví, že ona slova znamenají padesát kliků. On sám jich často pro rozcvičku dělá dvě stě. Je to dvoumetrový svalnatý obr a my všichni mu s obdivem přezdíváme Thor, protože je mistrem v hodu kladivem. Nikdo se ho nikdy ani v nejmenším nepokusil rozzlobit. Padesát kliků je jen malé napomenutí, ale do dnes všichni vzpomínají, jak žák Čvaňha, přeborník v karate, mu jednou zkrížil cestu. Skončil s přeraženou čelistí a polámanými žebry. Proto jsem bez řeči vykonal jeho malý úkol. Příště už si dám raději pozor na to, co říkám.

Padl jsem mrtvý k zemi. Křen znovu zhasl a zavřel za sebou dveře.

Viktor s Lůďou se dali do smíchu a Viktor řekl: “Dablíku, nic si z toho nedělej. Malá rozcvička před souloží prý prodlužuje erekci a zvyšuje prožitek z orgasmu.”

“Nech si ty blbý fóry,” řekl jsem a padl vysílením na postel.

Oba udělali totéž, protože bylo víc než jisté, že za nějakou dobu se Křen přijde podívat znovu a pokud nebudeme v posteli, tak z nás stáhne kůži.

O čtvrt na dvanáct šel Křen chodbou naposledy. Naštěstí existovaly klíče a zámky u dveří, takže už nehrozilo nebezpečí, že by v průběhu noci nečekaně vešel. My jsme byli připraveni.

Několik minut po půl dvanácté zaťukal Mañas na okno. Byla s nimi už i Zuzana a Viktor jí pomáhal dovnitř. My jsme s Lůďou popadli batůžky a šli za svým osudem, přesněji řečeno, chtíčem.

Od dívčího křídla nás dělil pouze sestup po hromosvodu o dva metry níže. Náhodou jsme prošli kolem pokoje, kde byli Martin Horáček, Petr Klimeš a Martin Chromík. I oni tady měli menší návštěvu a právě vedli celkem zajímavou konverzaci o tématu mezi čtyřmi stehny. Milostný propletenec se Simonou Motolýkovou a Janou Vaculíkovou od prodavaček. Chvilí jsme se dívali na ten perfektní skupinový sex při strohém osvětlení stolní lampičky a pak jsme pokračovali.

Holky už byly nedočkávané. Rychle jsme oknem vklouzli do jejich pokoje. Udělali jsme intimní osvětlení s jednou lampičkou, kterou jsme položili na zem a posadili jsme se všichni do kruhu. Kromě Pavly a Martiny tady byla ještě Petra Šoustalová (mimochodem, přílehlá jména) a Jana Michalíková.

Rychle jsme společně vypili první láhev archívního vína, kterou jsem donesl, abychom mohli hrát nějakou tu společenskou hru. Ano, naše lidová hra, Flaška.

A tak se točilo a točilo a točilo. Z počátku byl ostych ještě velký, začínalo se ponožkami, pak tepláky a tryčka. Za necelou hodinku už začal ostych mizet a to hlavně po vyprázdnění druhé láhve meruňky. Dokola jsme nechali kolovat cigaretu trávy od Viktora a tak nás všechny zachvátila “*chechtavá*”, jak říkává s oblibou Lůďa. To už si holky nechaly líbit úplně všechno. Nejen, že byly už úplně vysvlečené, ale také se k nám nějak podezřele začaly víc a víc tulit a nutili nás se s nimi líbat. Mañas s Oldou už byli “*zhvždání*”, nebyli totiž moc na

alkohol v kombinaci s trávou zvyklí. Holky ostatně taky ne. Já s Lůd'ou jsme byli pořád v pohodě.

Seděl jsem vedle Pavly, která na sobě měla už jen kalhotky a lehké tričko. Stále se se mnou chtěla líbat a že to uměla! Kousal jsem jí do krku a ožužlával její ouška. Pořád se smála. Pravou rukou jsem jí držel okolo pasu a levou rukou jsem jí hladil po vlasech. Potom jsem jí sáhl na pravé ňadro. Uchopila moji ruku a přesunula si ji na stehno a nechala ji, aby pokračovala stále dál a dál. Střídavě moji ruku svírala mezi stehny a střídavě ji uvolňovala, aby si ji zasunula dál. Nakonec jsem se dostal až k Venušině pahorku. Jen zasténala. Znovu uchopila moji ruku a tentokrát si ji pomalu zasouvala pod kalhotky. Byly to takové ty jemné bílé krajkové kalhotky. Mé prsty přejížděly po jejích chloupkách. Zasouvala moji ruku stále hlouběji a pak ji opět vytahovala. Mé prsty nahmataly její klitoris. Začal jsem ho jemně masírovat. To už nevydržela. Zavřela oči a začala slastně vzdychat. Líbal jsem ji na krku a cítil na tváři její horký dech. Pravou rukou, kterou jsem ji držel kolem pasu jsem zasunul pod její tričko a začal hladit její ňadra. Ukazováčkem jsem přejížděl po tvrdých a špičatých bradavkách. Ucítíl jsem, jak Pavla škubá celým tělem. Musela se pořádně udělat, protože šťáva z její rajské komůrky vytékala proudem. Pavla mi svojí pravou rukou zajela do rozkroku a nahmatala tam moje přirození. Během vteřiny se mi v jejích prstech postavil a ztvrdnul jako křemen. Zajela mi rukou do slipů a začala si s ním jemně pohrávat. Bylo vidět, že se vyzná. Položil jsem ji něžně na zem, kde už byly připraveny polštáře a deky. Stáhla mi slipy a já jsem jí stáhl kalhotky. Pak si sundala přebytečné tričko. Nebyla nám sice přímo zima, ale bylo tu trošku chladněji a tak jsme se přikryli dekou. Chvíli jsme se vášnivě líbali a hladili svá rozpálená těla. Naše jazyky se spolu dlouho nenasytně proplétaly. Potom jsem začal jazykem olizovat bradavky jejích krásných prsů velikosti šest. Ona mě celou dobu něžně hladila. Pak jsem jazykem postupoval pomalu níž a níž a skončil až u její jeskyňky. Pronikal jsem jazykem hluboko a vylizoval šťávičku. Pavla jen tiše sténala. Opět se udělala.

Chvíli oddychovala. Potom se na mě krásně usmála, políbila mě a špitla mi do ucha: "Lehni si, já tě chci vykouřit!" Lehl jsem si tedy na záda a roztáhl nohy. Pavla zmizela pod dekou a pak jsem jen ucítíl její horký dech v mém rozkroku. Potom svými rty a jazykem začala pomalu laskat můj ohon. Bylo to fantastické. Zavřel jsem oči a vychutnával tu slast. Pomalu začala zvyšovat rytmus a zajížděla jazykem až ke kořeni a nechala si můj penis zajíždět až do krku. Zmocňoval se mě nepopsatelný pocit.

"Už budu," zašeptal jsem. Nedala mi odpočinku. Už jsem cítil silné škubání a krev proudící do mého údu.

"Už," zvolal jsem tiše.

Mohutný výstřik. A další! Pavla ždímalma můj ocas co to jenom šlo. Žádná kapka nesmí přijít na zmar. Všechno bílé lepkavé vroucí semeno vášnivě vylizovala a polykala a vrátila přitom blahem. Potom si lehla ke mně znovu se začala se mnou vášnivě líbat. Nyní jsem převzal iniciativu opět já a vyměnil si s ní místo. Položil jsem ji na polštář a pronikl do ní. Zavřela oči a vzrušeně vzdychla. Líbal jsem ji a kousal do krku, olizoval nabobtnalé bradavky a stále do ní pronikal hlouběji a hlouběji. Pavla vzdychala stále víc a hlasitěji.

"Tiše," zašeptal jsem jí do ucha a zacpal jsem jí ústa svými polibky.

Vyměnili jsme si pozici. Já jsem byl opět dole a Pavla si nasedla "*na koničku*". Pohupovala se na mě se stále se zvyšující frekvencí a nabodávala se na můj klacek stále hlouběji, až po pytlík. Teď jsem si pomyslel: "Co asi dělají ostatní?"

Olin se miloval v posteli s Petrou. Maňas teď právě přirážel svým mohutným bajonetem Janu a ta se slzami v očích křičela bolestnou slastí. Musela si zacpávat ústa, aby její křik nebyl slyšet ven. Lůďa s Martinou se právě milovali v pozici "*do kříže*". Často se během soulože propojovali s Maňasem a Janou. Takže se nikdo z nich v žádném případě nenudil.

Já s Pavlou jsme se milovali sólo, ale stálo to opravdu za to. Byla to profesionálka a dokázala vzrušit nejenom sebe, ale i mě.

Stále jsme v souloži pokračovali a střídali jsme různé pozice. Pavla se mezitím ještě dvakrát udělala a pak to přišlo. Tentokrát i ona vycítila, že se blíží mé vyvrcholení a tak mě “*do-dělávala*” jazykem. Tentokrát jsem se udělal tak, že výstřikem jsem ji zaplnil celá ústa a ona se až zakuckala. Hltavě všechno spolykala a ždímalma mě opět až do poslední kapky. Pak jsme oba vedle sebe spokojeně leželi a odpočívali. Takhle perfektní soulož nemívám zase tak často. Málo dívek, se kterými jsem se tak “*sblížil*” totiž umí tolik věcí.

“Byl jsi perfektní,” zašeptala mi do ucha Pavla, “Rozhodně si to musíme ještě někdy zopakovat.”

Políbil jsem ji, něžně ji objal a celou dobu jsme se ještě vzájemně hladili. Přitom jsme s úsměvem pozorovali ostatní páry.

Po nějaké době se Petra koukla na hodinky a zvolala: “Šmarja, to je hodin! Jsou čtyři pryč!”

Všichni jsme se dost otráveně zvedli, oblékli se a dali se do uklízení. Holky si však ani při úklidu nedaly pokoj, aby nás nesvedly a tak jsme ještě s každou udělali co chvíli pár rychlověk. Dopadlo to tak, že jsme z jejich pokoje vycházeli až o tři čtvrtě na pět. Viktor už nás netrpělivě vyhlížel. Když nás uviděl, začal nadávat: “Kde jste tak dlouho, blbouni! Bude pět! Jestli nás jednou přistihne Křen, tak z nás udělá koktejl!”

“No dobře, dobře... Tak už toho nech!” řekl jsem, “Kde je Suzan?”

“Doprovodil jsem ji zpátky do pokoje.”

“Ty vole, mě bolí hlava,” zasyčel Lůďa.

“Kolik jste toho vychlastali?”

“Dva litry vína a dvě meruňky. Ale Lůďa to přehnal s tou tvojí trávou, Vitório,” odpověděl jsem.

“Nevypálili jste doufám všechno!?!” zeptal se Viktor a jeho hlas zněl dost varovně.

“Jenom tři, zbytek jsme donesli zpátky.” Řekl Lůďa.

“Naspal jsi něco?” Zeptal jsem se Viktora.

“Ani ne. Zuzku jsem vyprovodil ve čtyři a pak jsem čekal na vás.”

“Hmm, měli bysme si aspoň do těch sedmi schrupnout, v noci napadl sníh, takže se bude asi ráno hodně divočit.”

Ty dvě hodinky byly jako deset minut. Ráno na dveře zabouchala učitelka Bludská a zvolala: “Vstávejte kluci, budíííííííííí!!! Rychle pod sprchu, vyčistit zuby a snídaně je o půl!!!”

“Jó, hned,” zařval Viktor, který z nás byl nejvíc v pohodě, protože nepil, než dvě deci bílého a nebyl pod vlivem marijanky a dal se do vaření kávy. Nesmíme přece v tomhle stavu vyjít ven.

Potom, co jsem do sebe obrátil vědro kávy jsem se vydrápal z pokoje a šel do sprchy. To co jsem tam však spatřil mě okamžitě vzalo veškeré iluze o tom, že to dneska bude v pohodě. Obrovské zástupy orangutanů a goril po včerejším flámu se zdály nekonečné. Museli jsme se všichni o sprchy dělit, a tak se stalo, že se pod jednou sprchou sešli i tři lidi - opice, nebo po opici. Já jsem se “*naštěstí*” dělil o sprchu jen s Chromíkem a tak jsem si neodpustil zeptat se ho: “Tak co, Crome? Jaký to bylo včera se Simonkou?”

On mi místo odpovědi položil podobnou otázku: “A jaký to tam měla Pavlínka?”

“Boží, ale jak to víš,” divil jsem se.

“Simonka s Janou mají pokoj vedle toho, kde jste včera, nebo vlastně dneska, byli. Mimochodem, Petra Šoustalová tam spí s nimi.”

“Aha.”

“Byl to vodvaz. Sledovali jsme vás snad půl hodiny, to bylo kino.”

“A co takhle soukromí, to ti nic neříká?”

“Soukromí!?! Michalíková vyváděla, když jí to tam Vaněk pral, že to bylo slyšet do vedlejšího pokoje. Štěstí, že jsme tam byli my a že z druhé strany jsou hajzly...”

“Vypadněte už, čuráci,” zařval Vajda, netrpělivě čekající na sprchu.

“Hele, klídek,” odbyl jsem ho.

Šel jsem si vyčistit zuby a zároveň se podívat, jestli v tom stavu můžu jít na snídani. Kruhy jsem pod očima našťestí neměl, ale oči se mi dosti leskly. No, budu to spaní muset dneska dohonit.

Na schodech jsem potkal Pavlu. Až na ten poněkud bledý obličej vypadala lépe než já.

“Čau,” pozdravil jsem.

Odpověděla mi úsměvem a pokračovala obklopena houfem svých kamarádek.

Sedli jsme si ke stolu já, Lůďa, Vitório a Láďa Vepřek, kterému přezdívali mrož, protože mu už od třinácti rostly vousy a často ještě na základní škole měl na bradě husté strniště. Když ho chtěl někdo naštvat, tak si utahovali z jeho jména a říkali mu Vepř nebo Prase. Kdo však okusil jeho pravačku, tak už to nikdy neopakoval.

“Ahoj, Double,” pozdravil.

“Zdárec, Mrožu,” odpověděl jsem.

“Tak co, jaký to bylo u tkadlen?”

“Kdo ti to řekl?”

“Tamtamy znějí. Syfilida to tady všude roztrubuje a má dneska službu při roznášení snídaně, takže zároveň roznáší drby.”

“To je přece kurva, todleto. Já už ju vážně zabiju” rozčiloval se Lůďa.

Syfilida je přezdívka Sylvy Záhorové, která je jinak pěkná holka, ale svojí povahou nepříjemná jako syfilida. Odtud toto pojmenování. Roznáší, co se k ní donese a co se k ní nedone-se, to si domyslí. Zákeřná jako atomovka.

Samozřejmě přišla až k nám a neodpustila si, aby se nás nezeptala: “Tak co, pánové. Jaký to bylo u tkadlen.”

Viktor s Mrožem museli Lůďu držet, aby jí nezabil. Já jsem jí přizdil slovy: “Nevím, co tady zase roznášíš kromě té snídaně, ale tebe v noci nikdo nešukal, jinak bys o tom jenom pořád nekecala.”

“Myslíš si, že jsem nějaká kurva, a že dám každému, nebo co?!” Hulákala na mě.

“Právem závidíš. Tys ještě nedala nikomu a ani kdybys chtěla, protože nikdo s tebou šukat nebude. Všude bys to hnedka roztroubila,” nedal jsem se jen tak odbýt.

“Ty seš normální prase!!!”

“Možná, ale pořád lepší, než Syfilida!”

Práskla nám talíři o stůl a uraženě odešla.

Všichni, kdo seděli okolo si nemohli nevšimnout naší výměny názorů a jen se tomu smáli. Vzdávali mi hold, jak jsem to se Syfilidou skoncoval.

Celý den se odehrával nabytý program. Zimní sporty a zase jen zimní sporty. O poledním klidu, který byl vyhrazen k odpočinku od oběda, až do půl třetí, jsme všichni dospávali probdělou noc a tak si učitelé mnuli ruce radostí, že jsme “*hodné děti*” a “*nezlobíme*”.

Zkrátka, celý den, jak jsem předpokládal, se nám snažili naši instruktoři vytlouct duši z těla na té nejhorší sjezdovce co tady byla. To bylo “*lavóru*”! Mnoho z nás bylo nezkušených a tak během krátké doby se z rovné sjezdovky stal mamutí slalom. Teprve potom jsme já, Lůďa a Olin, co by nejlepší lyžaři, měli nějakou zábavu. Onen slalom byl skvělým zpestřením dne.

Večer, ještě před večerí jsme si dali vydatnou sprchu, kdyby tak mohla být společná s holkami. Ale co není, může ještě být.

Po večerí jsme se sešli menší skupinka v baru a hráli ruletu. Na karty nás bylo moc. Tentokrát jsme nehráli o peníze, protože by mě jinak ukamenovali. Byli jsme tam já, Vitório, Fabrika, Olin, Mañas versus Pavla, Jana, Petra, Martina a Suzan. Někdy se k nám přidávali i jiní odvážlivci, ale většinou prohráli. Přišel sem taky učitel Křen a učitelka Křenová, jeho žena a taky dobrá tělocvikářka, vicemistr v tej-kwondo. Zatímco on stále prohrával, ona pořád vy-

hrávala, a pak už toho musela nechat, protože nám rozbila bank. Bylo po jedenácté a my jsme museli jít na pokoje. Co však nikdo nevěděl, že jsem si s Pavlou na dnes domluvil rande ve sprše v jejich křídle v jednu v noci. No to si rozhodně nemůžu nechat ujít! A co jsem ani já nevěděl, bohužel stejný nápad dostal Lůďa s Janou. Holky stejně jako my jsme byly trochu překvapené, ale co se dá dělat. A tak jsem se s Lůďou domluvil, že on si Janu odvede do sprchy na naše křídlo a problém byl vyřešen.

Úderem jedné jsme se s Lůďou vykradli z pokoje a potichu se plížili k pokoji 47, kde nás toužebně očekávaly naše protějšky. Vyjasnili jsme si rychle situaci a Lůďa se s Janou odpízl zpátky do našeho křídla. Já jsem s Pavlou vešel do koupelny. Pořádně jsme zavřeli dveře, aby nás nebylo slyšet a rychle nazí vklouzli pod sprchu. Voda byla příjemně horká a my jsme se něžně spolu objímali a oddávali se vášnivým dlouhým polibkům. Milovali jsme se dlouho, snad dvě hodiny a bylo nám spolu fajn. Bylo to dokonce mnohem lepší, než posledně, snad proto, že jsme teď byli střízliví. Potom jsme se oba usušili, oblékli a potichu se vrátili do svých pokojů. Ani nevím, kolik bylo, ale hned jak jsem přišel, hupnul jsem do postele, otočil se ke zdi a usnul. Probudil jsem se těsně před sedmou, odpočatý, do růžova vyspinkaný a příjemně naladěný. Není nad pozdní sprchu a nerušený spánek.

Šli jsme opět všichni na snídani.

“Nazdar Peťo,” ozvalo se za zády. Otočil jsem se a uviděl podobně naladěnou Pavlu.

“Ahoj Pavli, jak ses vyspinkala,” zeptal jsem se s úsměvem.

“To víš, není nad horkou sprchu před spaním,” odpověděla a já se trochu začervenal.

“A to si tu sprchu dáváš každý večer,” zeptal jsem se.

“Ne, ale asi budu. Je to příjemné,” řekla a lišácky na mě mrkla okem. A tak se také stalo. Každou noc, před spaním, jsme si oba po dobu celého trvání lyžařského výcviku dávali společnou sprchu.

To však ještě zdaleka není tak úplný konec mého vyprávění.

Ve středu jsme se jako obvykle sešli v baru. Tenhle den to však bylo trochu jiné. Martina se ke mně dnes tiskla podezřele nějak víc než jindy. Vůbec všechny ty holky se k nám nějak víc měly. Že by jaro? Teď, v lednu? Jak na to žena dostane chuť, jdou roční období stranou. Naše skupinka byla tvořena obvyklou sestavou. Když jsem se však náhodně podíval kolem sebe, uviděl jsem, že nejsme zřejmě jediní, kdo má stejné starosti. Ty hormony jsou hrozná věc.

Popíjeli jsme, samozřejmě nealko a bylo nám fajn. Kecali jsme, někteří hráli karty, jiní vyprávěli nemravné vtipy a tak čas plynul a plynul.

Něco kolem desáté už to Martina nevydržela a začala mi špitat do ucha samé hlouposti. Já už jsem byl v obraze dávno, ale bylo jasné, že neví jak na to. Po delší době z ní vylezlo, že by chtěla s holkami pro nás uspořádat “rozlučkový” večírek u nich v pokoji, podobný, jako byl ten “seznamovací”. Dnes proto, že zítra je čtvrtek, tedy poslední den lyžařského výcviku a to bude zase rozlučovací večírek pořádaný našimi instruktory a určitě se protáhne dlouho do noci a tak by na ten náš už nezbyl čas. V pátek se totiž hned po snídani šlo na závody a po obědě bylo vyhlášení vítězů. Během odpoledne pak mělo nastat balení a odjezd zpět do našich domovů. Zkrátka a dobře, muselo to být dnes! Věděl jsem, že k něčemu dojde, protože holky na sebe celou dobu dělaly různé “nenápadné” posunky. Byly jako stádo nadržovaných kraviček a my jako býčci jsme jim měli být po vůli.

O čtvrt na jedenáct bylo vše rozhodnuto. To už dělali všichni různé posunky i na mě a tak jsme se rozešli do svých pokojů. Lůďa vyváděl jako splašený hřebec a Viktor si brousil dráčky na svoji Suzan. Jakoby náhodou se u dveří našeho pokoje sešli i Maňas a Olin a toužebně očekávali nějaký plán. Nechápu, proč mám vždycky o všem rozhodovat já, i když je pravda, že mám vyšší IQ než oni dva dohromady. Ne, že by ho měli tak nízké, ona ta osmdesátka je také pěkné číslo, ale mám z toho divný pocit. Sdílel jsem jim proto svůj pohled na věc a také

to, že jsme s Martinou domluveni na půl jedné, protože dneska bude ještě nejméně do půl dvanácté spousta bláznů vysedávat v baru a učitelé je touto dobou začnou rozhánět. Ve dvanáct už bude klid a o půl dají pokoj i učitelé.

Vitório byl mezitím za Suzan. Zpátky se však vracel celý otrávený.

“Co se děje,” zeptal jsem se ho.

“Ále, stojí to za hovno,” zaklel.

“Copak, copak,” zeptal jsem se s neskrývaným úžasem.

“Má krámy. Zrovna dneska musí mít krámy! Po dlouhé době zase můžeme být spolu sami a ona dostane krámy a ještě předčasně!”

Lůďa se ho snažil utěšit slovy: “Vole, buď rád, že je dostala! Co kdyby je nedostala vůbec!?!”

Viktor se ale zjevně neuklidnil a tahle slova ho vytočila tak, že se do Lůdi pustil: “Pitomě, ještě ty mě ser! Ty si můžeš zapíchat kdy se ti zachce, ale Suzi má debilní rodiče a já taky. Nemáme trochu soukromí. Tohle byla největší příležitost od loňského listopadu. Kurva!!! Ani na pitomýho Silvestra jsme si nezapíчали!!! To je život na hovno!!!”

Lůďa si však nedal pokoj, aby ho ještě více nepozlobil: “Já že sem pitomec? Ty seš teda vůl a korunovanej!!! To ti nikdo neřekl, že se dá provozovat i více druhů sexu?!? Orální sex, piknik, peting, autoerotický sex a nebo třeba sado-maso... Ty máš sebou tolik sprostých časopisů, no řekni mi, že tam nenajdeš nic, co by se dalo použít. No já chápu, že by se jí asi nelíbilo dráždění análů nebo polykání exkrementů partnera, ale je tam určitě spousta dobrých způsobů...”

“Hele, podívej...” snažil se ho přerušit Viktor, ale Lůďa se nedal: “Zkoušeli jste spolu někdy vůbec prachvobyčejný kouření tvýho ptáka!? Udělals ju někdy rukou a co mlsné jazýčky!!! Neříkej mi, že jste úplně bez fantazie. Pokud jo, tak se divím, proč s ní vůbec chodíš. Láska je hezká věc, ale taky se říká, když je zima, šup na pec!”

“Kolikrát ti mám vysvětlovat, že jsme spolu ještě moc nepíchali, protože nemáme kde a kdy. Ona byla ještě panna, když jsem s ní začal chodit. Neměla ještě moc příležitostí, jak...”

“Nevymlouvej se,” přidal jsem se k Lůďovi, “pokud dáma tvého srdce nemá příležitost, jsi tím vinen jedině ty. Když je chlap neschopnej...”

Viktor se už neudržel, posadil se na postel a rozbřečel se jako malý kluk: “Co z toho posranýho života mám? Píchat nemůžu, nejlepší kámoši ze mě dělají piču!!! Kurva...”

To už jsme se s Lůďkem vážně neudrželi a dali se do smíchu, až nám tekly slzy. Pustili jsme se do utěšování zničeného Viktora, házeli do něj na kuráž jednoho panáka za druhým, až se nakonec uklidnil. Pak jsme ho odvedli do koupelny, šoupli ho pod sprchu, aby se vzpamatoval, já jsem mu půjčil svůj deodorant Gillette Clear-stick a pak jsme ho doprovodili zpátky do pokoje. Museli jsme se hodně držet, abychom na chodbě nevybuchli v smích. Dusil jsem to v sobě tak dlouho, až mě z toho začalo bolet břicho. To se vážně nedalo vydržet. Vrazil jsem hlavu pod peřinu a začal se řehtat jako stádo koní. Jednu výhodu to mělo. Viktor se rozesmál taky. A tak jsme se všichni hodinu smáli a smáli a smáli. Byli jsme totálně vysílení. Uff!!! Nevím, jestli budeme na párty co k čemu!

Už bylo za deset půl jedné a Olin s Maňasem netrpělivě přešlapovali po našem balkóně.

Zaskočili jsme ještě pro Suzan a dovedli ji k Viktorovi. Pak jsme spěchali do pokoje 47.

Holky nás vtáhly dovnitř a hned nás posadily na zem na připravené polštáře.

Petra vytáhla flašku a chtěla zahájit hru. Lůďa ji však zarazil se slovy: “Počkej! Mám lepší nápad!”

“Jakej,” ptaly se holky netrpělivě.

“Co si takhle zahrát strip poker!”

“Na to nás je trochu moc, ne,” namítla Martina.

“Já bych to navrhol takhle: Budeme hrát střídavě my a střídavě vy. Vždycky čtyři. Pravidla jsou samozřejmě stejná, ale o to zábavnější, že jednotlivé části oděvů z nás budete sta-

hovat vy a naopak. Vytvoříme si takové páry. Hráč a maskot. Maskot bude asistovat při odstraňování šatů. Pak se samozřejmě prohodíme.”

“He, he, to by mohlo být zajímavý,” souhlasila Jana.

“Změna je život,” řekla Pavla a posadila se ke mně.

“Je to správně ujetý,” řekla se smíchem Martina a začala nás pobízet: “Tak dělejte, hrajem!”

Byla to bombastická zábava. Jana s Olinem vypadli hned po pár kolech a brzy na to i Martina s Lúďou. Maňas uměl hrát karty skoro stejně dobře jako já, takže to byl pro mě dosti tvrdý oříšek. Je však pravda, že jsem mu záviděl. Petra prohrála úplně všechno. Pavla sice hned na začátku prohrála svoji halenku, ale jinak zůstala celá oblečená. Sice jsme vyhrávali, ale radost jsem z toho neměl. No co, budu si ji muset svléknout potom. Možná cítila to samé. Já jsem doposud neztratil jedinou část oděvu. Abych Pavle udělal radost, nechal jsem se připravit o celou teplákovou soupravu a když hra dlouho pokračovala bez výsledku, nechal jsem se vysvlíct úplně. Maňas popadl Petru do náruče a unesl ji na jednu z postelí. Ostatní páry už se pomalu činily a my s Pavlou jsme nechtěli zůstat pozadu. Jako obvykle jsme zůstali u topení a přikryli se dekou. Už jsme se vzájemně po těch několika společných sprchách trochu znali a tak jsme věděli o několika citlivých místech, které by nebylo vhodné vynechat.

Hladili jsme vzájemně svá roztoužená těla, líbali se v těsném objetí. Můj ohon rychle tvrdnul. Tvrdnuly i Pavlininy bradavky a bodaly mě do prsou. Její prsa byly jako aer-back.

Pavla se začala svlékat a já jí samo sebou ochotně pomáhal. Potom se natáhla ke stolu, na němž ležel talířek s pomerančem. Lehla si na břicho a začala ho s pomocí nože loupat. Já jsem mezitím svými rty a jazykem ochutnával její krásné tělo. Zbožňovala, když jsem líbal její stehýnka.

Potom se znovu otočila a zašeptala: “Pojď ke mně.”

Vzala oloupaný pomeranč a vymačkala z něj na svoje prsa trochu šťávy. Začal jsem s chutí všechnu šťávu vylizovat. Chutnala skvěle. Hlavně tam, kde teď byla. Pak Pavlínka pokropila šťávou své břicho a do pupíku položila jeden šťavnatý kousek. Možná to, ale trošku přehnala, protože na břichu byla lechtivá. Celou dobu se tiše chichotala a šeptala mi: “Nelechtej mě tolik, prosím ne, chi, chi, chi!”

Nakonec jsem skončil v jejím klíně. Můj hbitý a vycvičený jazyk zkoumal i ta nejtajnější zákoutí. To už však začala sténat slastí. Levou rukou hladila svá zvlhlá ňadra a pravou rukou mě hladila po vlasech. Po nějaké době si sedla obkročmo na mě a svoje ústa zaměřila na můj tuhý ocas a začala ho kouřit.

Z různých částí celé místnosti se ozývaly mlaskavé tóny a tiché vzdechy. Napjatá atmosféra byla plná sladké neřesti a smyslností.

Lúďa s Olinem lízali Petře její kundičku a Martina jim střídavě kouřila jejich ocasy a zároveň se ukájela rukou.

Na Maňasův gigantický Big-Mac se nabodávala Jana, která před chvílí vystřídala Petru. Vzdechala trochu víc nahlas a na jejím šťastném úsměvu bylo vidět, že prožívá nepopsatelné chvíle.

Pavla se zanedlouho udělala. Její šťáva vytékala z černé díry jejího Neřestného vesmíru a stékala i po mém obličejí. Také jsem už cítil silné cukání ve varlatech a můj orgasmus na sebe nedal dlouho čekat. Výstřík přišel trochu nečekaně a tak skončil na Pavlinčině tváři.

“Neříkala jsem ti, že bych chtěla pleťovou masku,” zlobila se naoko.

Olízala všechno a můj ocas vyždímala do poslední kapky.

Mezitím k nám přišla Jana a začala mě líbat.

Pavla nasedla na můj klacík a začala se zvolna pohupovat.

Jana si nade mnou obkročmo klekla a poručila si, abych ji jazykem pořádně udělal. A tak jsem poslušně vykonával její nařízení.

Když se Pavla i Jana udělaly, vyměnili jsme si všichni místo. Jana si lehla na zem a já do ní pronikl. Pavla šla za Maňasem.

Jana líbala trochu divočeji. Líbala mě po celé tváři, kousala mě do krku a okusovala i moje ouška. Ochutnávala mě celého. Polštářky prstů levé ruky mě škrábala do zad. Vlastně to bylo příjemné.

Cítil jsem, že se brzy udělám: “Už budu,” zašeptal jsem.

Sevřela mě pevně mezi svá stehna a pokračovala v líbání.

Vystříkal jsem to do ní. Teď se udělala i ona. Měla zavřené oči. Měla zatnuté zuby a zvláštní výraz v obličeji. Cítil jsem, jak se celé její tělo křečovitě otrásá v záchvěvech velmi silného orgasmu.

Její chování mě trochu překvapilo. Jana nerada kouřila. Měla ráda, když semeno skončilo v její hluboké vlhké jeskyňce. Používala pravidelně antikoncepční přípravky.

Schylovalo se opět k ránu a tak jsme se rozešli do svých pokojů.

Na tento lyžařský výcvik jistě budeme ještě dlouho vzpomínat!!!